Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 90

číslo: 33

15. srpna 2010

Cena: 7 Kč

„Hráli jsme vybiku s Ježíšem“

Tuto větu napsala Darinka do táborové kroniky. Měla na mysli hru, která se vztahovala k Ježíšovu zajetí v Getsemanské zahradě. Symbolicky však vyjádřila to, co většina z nás cítila po tři červencové týdny – Ježíš byl s námi během celého tábora – nejen jako téma celotáborové hry.

Letos byl náš tábor v Borovnici – již patnáctý ročník v nepřerušené řadě – o něco náročnější, ale zároveň radostnější díky většímu počtu dětí a úplně nové sestavě vedoucích. Museli jsme se trošku uskrovnit v pokojíčcích a u stolů, ale to nikomu ani trochu nevadilo – hlavně, že bylo pořád veselo.

Jak už jsem zmínila, letošní téma tábora bylo Evangelium aneb Dobrá zpráva o Ježíši Kristu. Na děti čekalo vyprávění o Ježíšově životě a působení od jeho narození až po ukřižování, vzkříšení a zjevování učedníkům. Na příběh pak navazovaly různé aktivity a hry. Boj mezi oddílem Orlů (symbol evangelisty Jana) a Lvů (symbol Marka) byl někdy velmi napínavý, a to jak v celotáborové hře, tak v tzv. sportovní olympiádě, kam byly zařazeny různé pohybové hry a soutěže, ve kterých bylo třeba prokázat nejen rychlost, ale i obratnost.

Jedním z nejsilnějších zážitků byla např. poslední večeře Ježíše s učedníky. Všichni jsme se sesedli ke slavnostní tabuli, na které nechybělo pečené maso s kostí, nekvašené chleby, hořké byliny, vařená vejce, hrozinky a víno (limonáda z hroznů). Měli jsme to štěstí, že jedním z vedoucích byl letos herec a zpěvák Otto Weiss, který vyprávění o biblických událostech vztahujících se k Zelenému čtvrtku doplnil zpěvem písní z muzikálu Jesus Christ Superstar. Děti také nezůstaly pozadu – společně si nacvičily písničku Apoštolská. Nezapomenutelné bylo i dramatické ztvárnění dvou podobenství: Lvi nám zahráli příběh o marnotratném synovi a Orli si připravili poněkud zmodernizovanou verzi milosrdného Samařana.

Kromě toho jsme ovšem pravidelně navštěvovali nedaleký rybník Valcha, protože letos nám sluníčko opravdu přálo. Stihli jsme i výlety do Vlašimi a na zámek Konopiště, dětské divadelní představení, promítání filmů, diskotéky, táborák a noční pochod s pochodněmi.

Děti si také každý rok píší táborovou kroniku – střídají se v zaznamenávání událostí jednotlivých dní. Tato originální dílka opatřená ilustracemi pak ještě doplňujeme četnými fotografiemi a výsledné „knihy“ se v dalších letech stávají žádaným čtivem především u dětí, které se předchozích ročníků účastnily.

Nechme tedy promluvit samotné děti:

*„**6. července:** Dnes jsme vstali a dali jsme si rozcvičku s Jardou. Po rozcvičce jsme měli snídani a potom jsme dělali vlajky s vedoucími. Ty vlajky nám daly zabrat, ale povedly se!!! Vlajky byly podle evangelistů Jana a Marka. Janovi náleží symbol orla, který je zobrazen na vlajce Ottova družstva. Druhý tým má na vlajce lva, symbol Marka. Po poledním klidu jsme šli do lesa pro vzkazy, které jsme ukryli minulý rok, a našli jsme jenom jeden ze dvou. Vedoucí nám pořád opakovali, aby jsme koukali na cestu, aby jsme nešlápli na prase nebo na jiné zvíře. Pak jsme šli do tábora. V táboře jsme hráli hry do celotáborové hry. Po hrách byly hry do sportovní olympiády. Shrnutí dnešního dne: I přes nepřízeň počasí NUDA NEBYLA. **Zdeněk**“*

*„**12. července:** V pondělí bylo hrozné vedro. K snídani jsme měli rybízový koláč nebo tvarohovoé, povidlové a makové buchtičky. Po snídani jsme šli do lesa. Povídali jsme si o tom, jak Ježíš uzdravoval lidi. Učili jsme se obvazovat ruce a po cestě jsme sbírali léčivé bylinky do herbáře. Po obědě jsme se dívali na Letopisy Narnie, potom jsme házeli šipkami a večer jsme se myli v nové sprše. **Lucka**“*

*„**14. července:** Ráno jsme hráli hru o tom, jak nasytit 5000 lidí, a pexeso. Pexeso se hrálo tak, že jeden měl v ruce kartičku a druhou musel najít venku před vratama a chodilo se po družstvech. Po poledním klidu nás Ferda osprchoval hadicí. Vrátil se Vašek a nám bylo špatně ze sluníčka. Po večeři jsme šli do lesa a když jsme se vrátili z lesa, tak jsme se šli osprchovat do sprchy. **Ondra**“*

*„**15. července:** Ráno jsme nacvičovali divadlo a nešlo nám to, protože jsme blbli a pořád jsme běhali a potom už to šlo. **Denisa**“*

*„**16. července:** Ráno když jsem vstal, byla rozcvička. Po rozcvičce nám Ferda řekl, abychom se šli umýt, že jedeme na výlet. **Šimon**.“*

Odpoledne se zdravovědou na táboře v Malontech

Závěrem bych moc ráda poděkovala všem vedoucím za to, že obětovali svůj volný čas a vydrželi až do konce, pražské diecézní radě, která nám velmi vstřícně propůjčuje objekt v Borovnici, bratru Vlachovi, jenž jej má na starosti, našim milým sousedům, vždy ochotným pomoci, všem sponzorům, díky nimž s námi mohly jet i děti ze sociálně slabých rodin, a v neposlední řadě všem dětem, které s námi jezdí – protože bez nich by celé naše snažení nemělo smysl.

Jana Krajčiříková

Biblická večeře v Borovnici

V Malontech putovali s Mojžíšem

Letošní dětský tábor pořádaný sociálním odborem úřadu ústřední rady proběhl v Jižních Čechách u obce Malonty ve skautském tábořišti uprostřed lesů, a to od 11. do 18. července.

Navázal na loni úspěšně založenou tradici uspořádat finančně dostupný letní pobyt pro děti s křesťanskou tématikou. Byly s námi děti, se kterými jsme se poznali již na táboře loňském, i děti, které s námi byly poprvé. Na závěr tábora jsme si ovšem slíbili, že příští rok pojedeme všichni zase prožít jiný biblický příběh.

Tématem letošního tábora bylo „Putování s Mojžíšem“. Díky horkému počasí jsme se vydali z Egypta skutečně rozpálenými pouštěmi.

V přírodním prostředí nás postihly i některé z egyptských ran, například v podobě dotěrného hmyzu, velkých dešťů i zkalené vody.

Téměř suchou nohou jsme se dostali přes moře, v noci se nechali vést ohnivým sloupem, žíznili na cestách a děkovali za vodu.

Strastiplná pouť probíhala formou celotáborové soutěžní hry družstev. Po cestě bylo nutné se kromě přírodních překážek poprat i s náročnými úkoly jako například luštění šifrovaných vzkazů, stavbou obydlí, lukostřelbou, výrobou plavidel, překonání části cesty bez zraku i přenášení předmětů bez rukou. Do země zaslíbené jsme dorazili vyčerpaní, ale šťastní. A na cestu jsme si složili o Mojžíšovi dokonce vlastní písničku.

Kromě toho jsme se naučili zásobovat tábor pitnou vodou a obstarávat dřevo na oheň, bez kterého bychom nemohli jíst. Také vyrobit z jílu svícny i ze smůly louče.

Samozřejmě došlo také na koupání a všichni se ukázali jako zdatní plavci.

Velmi přínosné bylo i odpoledne se zdravovědou, děti si odnesly užitečné vědomosti, jak ošetřit zraněného kamaráda i jak se chovat při záchraně života. Na závěr lekce se z dětí staly skutečné egyptské mumie.

Za to, že jsme vše dokázali, bych ráda hlavně poděkovala výborným vedoucím z řad studentů HITS. Také všem dětem, protože se nezalekly tvrdých podmínek putování, a úřadu ústřední rady za podporu tábora.

Lenka Nováková,
sociální odbor

Na opravy a údržbu Památníku Mistra Jana Husa v Husinci můžete přispět i vy na účet:

43-570420277 / 0100

Variabilní symbol: 9

Pro náboženské obce: 9 + číslo náboženské obce

Motiv srdce

Dva muži vstoupili do chrámu. Chrám byl otevřen, patrně tam bylo více ctitelů Hospodina. Ti dva vstupovali současně, věděli o sobě. Znali se. Farizeus šel na své místo dopředu, celník zůstal vzadu. Modlili se. A ty modlitby ukazovaly na motiv srdce. Farizeus si kupoval Hospodinovu přízeň vychvalováním toho, co všechno pro Boha činí. Děkoval za to, že není jako mnozí ostatní. Půsty a desátky, dodržování Zákona... A ještě poukazoval na celníka. Cožpak to nebyla pravda? Ten druhý, celník, si nesl ve svém svědomí ranec hříchů, věděl o nich a proto se neodvažoval ani oči k nebi pozdvihnout, bil se do prsou a jeho srdce křičelo: Bože, slituj se nade mnou hříšným.
Kristus zhodnotil jejich modlitby. Ano, celník odešel ospravedlněn, a ne ten, kdo si na sobě zakládal a ostatními opovrhoval. "Kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se ponižuje, bude povýšen."
Co chtěl naučit Pán Ježíš tím podobenstvím své učedníky, co chtěl říci posluchačům kolem něj? Co chce říci nám? Pýcha a z ní plynoucí sebestřednost nám může oslepovat oči. Pravý stav našeho srdce nevidíme. Kolik chodí proti nám po ulicích různých hříšných "celníků", a my jimi často, aniž bychom si toho byli vědomi, opovrhujeme. Jdeme dál, do svého sboru, kostela, těšíme se na bohoslužbu a už nám ani nepřipadne, kdo z těch kolemjdoucích v srdci volá: "Bože, jsi-li, smiluj se nade mnou." Je to výzva církvi; co uděláme s celníky kolem nás? A co uděláme s farizejstvím uvnitř našeho srdce? Není na to jasný vzor a mustr. Ale máme Ducha Kristova, Ducha svatého, aby nám v každé situaci poradil. Protože Kristus říká Laodiceji ve Zjevení: „Myslíš si, jsem bohatý, nic nepotřebuji..." (Jako onen farizeus) „…Získej mast k pomazání svých očí! Čiň pokání." (Zj 3, 14-20). Řekněme Duchu svatému: "Pane, otevři moje oči srdce (Ef 1,18), abych viděl, jak na tom jsem, a abych, Bože, viděl svého bližního tvýma očima." Ano, milovaní, potřebujeme znát svůj duchovní stav, stav našeho srdce, abychom věděli a viděli své motivy. Druhá kapitola Prvního listu Korintským popisuje dary Ducha svatého. My je potřebujeme. Církev je potřebuje. Ať už si o tom textu myslíme cokoliv, ať jej vnímáme jakkoliv, charismata, dary milosti otvírají naše slepé oči srdce. Potom můžeme upřímně říkat : "Ježíš je Pán". Skutečný Pán. V mém životě, nejenom v mých činech, slovech, ale především v motivech jednání. S pokorou a chválou Hospodina. "Dopřej, Bože, modlitbě mé sluchu, neskrývej se před mou prosbou. Věnuj mi pozornost, odpověz mi", říká žalmista (Ž 55). Ano, dopřej mi, Pane, vidět sebe tvýma očima. Dávej mi pokorné srdce, dej mi lásku k mým sestrám a bratřím, dej mi lásku k všelijakým mým "celníkům" kolem mne. Děkuji ti za tvého Ducha svatého. Ať Duch svatý, Duch Kristův, šíří kolem mne i v mém sboru, církvi, tvůj pokoj a Boží slávu..."

Petr Mečkovský

Z kazatelského plánu

Dvanáctá neděle po Hodu Božím svatodušním

Ježíš mu řekl: „Jdi a jednej také tak." **L 10,37b**

První čtení Písma: Ž 70,2–3.5
Tužby:
2. Abychom všichni ve svých úzkostech a bolestech poznávali Ježíše Krista jako svého bližního, plného milosrdenství, modleme se k Hospodinu.
3. Abychom všichni zachráněni láskou Kristovou byli ochotni k záchraně svých nešťastných, unavených a trpících bližních, modleme se k Hospodinu.

Modlitba:
Pane, naše spáso! Hospodine, Pane náš! Dobrořečíme ti v každém čase, z našich úst bude znít vždy chvála tvému jménu. Velebíme a vyvyšujeme společně tvé jméno, protože jsme se tě dotazovali a tys nám vždy odpověděl a vysvobodil jsi nás od všeho, čeho jsme se báli. (Srv. Ž 34,2.4–5)
Prosíme tě: Mluv k nám neustále v Pánu Ježíši Kristu, který na věky žije a kraluje s tebou, naším nebeským Otcem, v moci Ducha svatého. Amen.

Druhé čtení Písma: 2 K 3,4–11
Evangelium: L 10,23–37

Čtení Písma k obětování: Ex 32,11–13
Čtení Písma k požehnání:
Pane, naše spáso! Hospodine, Bože náš! Ze svých síní zavlažuješ hory, země se sytí ovocem tvého díla. Dáváš růst trávě pro dobytek i rostlinám, aby je pěstoval člověk, a tak si ze země dobýval chléb. Dáváš víno pro radost lidskému srdci, až se tvář leskne víc než olej; chléb dodá lidskému srdci síly. (Srv. Ž 104,13–15b)
Na věky buď vyvýšeno tvé jméno v Ježíši Kristu, tvém nejmilejším Synu, který k nám přišel v Duchu svatém, aby nás i svět spasil. Amen. Aleluja!
Vhodné písně: 151, 54, 312

Rudolf Medek: Husitství v bohoslužbě, učení a životě Církve československé Husitské 2

Husitství v bohoslužbě

Laicizace bohoslužby vedla k odstranění hierarchických stupňů a hierarchických rouch, kterými se rozdíl v hodnosti a úřadu jevil navenek. Husitská církev neznala prelátů s červeně lemovanými klerikami, s rouchy fialovými a purpurovými a stejně tak i v Církvi československé husitské má farář talár (= duchovenské bohoslužebné roucho) stejný jako předseda okrsku (vikář, pozn. red.), jako biskup nebo partiarcha. Není v tom mezi nimi rozdílu, jako nebylo rozdílu mezi knězi husitskými. Mikuláš Drážďanský už za života Husova roku 1410 argumentoval tak, že zvláštní bohoslužebná roucha jsou zbytečná. Srovnávaje stávající předpisy církevní se stavem Spasitele a prvotní apoštolské církve, došel k závěru, že se nesluší nosit zvláštní bohoslužebný šat. Jsme-li na místě Kristově, pak je naší povinností následovat ho nejen v učení, ale i v praxi. Spasitel pak nebyl oděn žádným skvostným rouchem, ale byl ovinut plenami a rouchem posměchu. Večeři Páně sloužil v obyčejných šatech a podobně i apoštolové sloužili bohoslužby bez ornátů. Tak je tomu i v Církvi československé husitské. Nemáme žádných ornátů, komží, klerik a podobných rouch. Máme jen prostý talár s kalichem na prsou, jak ho mívali husitští kněží.
Husité byli vedeni myšlenkou, že prvotní apoštolská církev neznala nějaké skvělé, honosné bohoslužby. Proto odmítli celou řadu bohoslužebných ceremonií a bohoslužbu zkrátili a zjednodušili. Hlavní náplní bohoslužby stalo se jim kázání a večeře Páně. Ta je středem a vrcholem bohoslužby. Její cena je nekonečně veliká a její cíl je jedinečný. Proto znají jen jednu jedinou mši a odmítají rozlišovat mše na obyčejné, slavnostní a zádušní, mše sloužené ke cti Boží a mše sloužené ke cti Panny Marie a jiných křesťanských světců a světic. I v tom je Církev československá husitská dědičkou husitské tradice. I u nás je srdcem a vrcholem liturgie kázání a večeře Páně. I u nás je liturgie v tomto smyslu zkrácená a zjednodušená, i my známe jen bohoslužbu ke cti Boží a zamítáme bohoslužby ke cti Panny Marie a všelijakých křesťanských světců a světic, jakož i tzv. "zádušní mše".
Přijímáme husitskou argumentaci, že lidé mají hledat cestu k Bohu v poslušnosti Pána Ježíše Krista a v mravně spořádaném životě, ne v obřadech, v poutích a v uctívání svatých obrazů, soch a ostatků svatých. Z Písma se žádný kult svatých dokázat nedá. Naším přímluvcem v nebesích je Pán Ježíš Kristus, nač se proto utíkat ke svatým o jejich pomoc a přímluvu? Husité vykázali obrazy, sochy a ostatky svatých ze svých kostelů, nekonali ke svatým žádné litanie a nesvětili jejich svátky. I to je tedy husitským dědictvím v Církvi československé husitské, když naše sbory jsou ve své vnitřní výzdobě prosté, bez všelijakých oltářů s obrazy svatých, s jejich sochami a ostatky, když nekonáme žádné litanie ke cti Panny Marie, Jana Křtitele, čtyř evangelistů, svatých mučedníků a patronů, když nesvětíme jejich svátky, když jim nestavíme oltáře a kapličky, když k nim nechodíme na pouti a na modlení.
Jako husité nemáme v kostelích svěcenou vodu a posvátné oleje, nevykuřujeme kostel kadidlem, není u nás svěcení kočiček, svíček, velikonočních potravin, žehnání popela a podobných obřadů.
Po příkladu Táborských je dovoleno liturgii nezpívat, ale jen recitovat, po příkladu Táborských se nemodlíme "Zdrávas Maria," ale jen husitský "Otčenáš". Liturgii sloužíme celou česky a v souladu s husitskou zásadou, "aby slovo Boží svobodně bylo hlásáno". Od husitů přejímáme názor, že Tělo Páně není dáno lidem ke klanění, ale k přijímání. Proto není u nás katolické ceremonie s pozdvihováním, se zvoněním, s nošením Těla Božího v průvodu. Tělu Páně se neklaníme, ale jen je přijímáme. Z té příčiny nemáme také monstrance (honosné schránky na vystavení hostie, Těla Páně), které husité rozbíjeli, a jako husitští kněží i naši duchovní jsou bez tonsury, bez "pleše" jak říkali husité (tj. bez vyholeného kolečka na temeni hlavy), a nemusí být v obličeji vyholení, ale mohou být i vousatí a bradatí. Husité porušili zásadu tehdejší katolické církve, že sloužit mši je dovoleno jen jednou denně a sloužili bohoslužby bez ohledu na jejich počet, na denní čas a na místo konání.

Pokračování příště

Nad Písmem

Vztah k bližnímu — doklad lásky k Bohu L 10, 23-37

Blahoslavené oči, které vidí. Jak je to s našima očima? I my si klademe zákoníkovy otázky, jak dosáhnout života věčného a: Kdo je náš bližní. Snad proto, abychom si podle toho mohli určit, koho jsme povinni milovat a koho rádi mít nemusíme. Pán Ježíš tázajícímu odpovídá, ale žádnou poučku nevyslovuje. Vypráví příběh z běžného života, protože právě v každodenním životě se máme jako bližní osvědčit. Lásku k Bohu dokazujeme především, a vlastně jedině láskou vzájemnou. Své bližní si nevybíráme, své bližní na každém kroku potkáváme. Naším bližním je přítel i nepřítel, blízký i vzdálený, každý, kdo pomoc potřebuje, kdo si sám neví rady, kdo se bez pomoci druhého neobejde. Jeden dnes, zítra třeba někdo druhý. Máme žít s očima otevřenýma, nevyhýbat se potřebným, pomoci, kde je třeba. Jsme-li upřímní sami k sobě, okamžitě poznáváme, že nám to vlastně Pán Ježíš velmi všecko ztěžuje. Nejsme schopní působit si újmu, nejsme schopní se spravedlivě rozdělovat, nejsme schopní dávat a neptat se: „Co z toho budu mít?" Dělíme se na blízké, bližší a nejbližší a na ty, kterých si všímat nemusíme. To je právě smysl druhé zákoníkovy otázky. On diskuzi o bližním vyvolává právě proto, aby si sám následně určil, koho je povinen milovat jako sám sebe. Jeho první odpověď byla správná a byl Ježíšem pochválen. Odpověděl dvěma přikázáními Starého zákona a vyslovil tak jedinečné smysluplné přikázání, které je jádrem požadavku na člověka, na každého z nás. Ano, Ježíš nepřišel Zákon zrušit, ale jak sám říká: NAPLNIT. Nesmíme zapomínat, že láska k Bohu i bližnímu podle Ježíše splývá v jedno. Není lásky k Bohu, jestliže se neosvědčuje láskou k druhému člověku v konkrétní situaci našeho života. Naše vztahy k bližnímu jsou dokladem lásky k Bohu. A bez plnění Boží vůle vyjádřené v přikázání lásky k Bohu a bližnímu – není života věčného. Jinými slovy: Desatero může být naplněno jen tehdy, je-li plněno a pochopeno v lásce. V tom je naprostá převaha Ježíšova učení nade vším, co před ním i po něm bylo vysloveno.
Máme milovat Boha! Co můžeme dát tomu, kdo je majitelem všeho? Čím můžeme udělat radost Vševědoucímu a Všemohoucímu?
Mysleme na to, jakou radost svému Bohu děláme! Jako dětem nám v náboženství říkali, abychom si takovou otázku kladli každý večer: „Bože, čím jsem ti dnes udělal radost?"
Lidé jsou ochotni někdy udělat – vydat hodně, ale pokud to není z lásky darované, je to pořád jen almužna, která Bohu radost nedělá. Mnozí lidé nenacházejí smysl života jenom proto, že nerozumí největšímu z přikázání. Litují se, protože milují především sebe. Ovšem láska k sobě se nepřikazuje. Ta je přirozená. Avšak sobeckou lásku k sobě můžeme překonat láskou k druhým – bližním. Kéž bychom dnes všichni znovu vykročili a činili to, za co byl nejdřív diskutující Ježíšem pochválen. On také správně odpověděl na poslední Mistrovu otázku, kdo z těch tří, kteří viděli zraněného, mu byl opravdu bližním. Kéž bychom mohli v pravdě vyznat, že zákoníkova otázka i odpověď v tom evangelijním textu posloužila i nám k životu věčnému.
Před lidstvem je otevřená otázka přežití. Svou neviditelnou lásku k Bohu dokazujeme láskou k bližnímu. A to je odpověď na otázku přežití lidstva: VŠE ZÁLEŽÍ NA TOM, JAK SE BUDEME SNÁŠET. Bez lásky k Bohu a bližnímu lidstvo nepřežije. Amen

Věra Říhová

Hospodine, Pane náš,
děkujeme za všechny lidi,
které denně potkáváme.
Vážíme si toho,
co od tebe denně
dostáváme
a chceme to nést
i druhým.
Přispěj nám,
aby naše srdce
bylo nakloněno
každému,
kdo naši pomoc
potřebuje.

Sázavské hraní

Letošní ročník Pouti na Sázavě byl svým způsobem výjimečný. Kořeny naší české křesťanské víry jsme si totiž připomněli v čase po znovuobnovení pouti již podesáté a to navíc v roce, kdy si současně připomínáme 90. výročí naší církve. Jubileum, které se uskutečnilo v komorní atmosféře, bylo nicméně prodchnuto veselím a také hraním.

Dětský program, jenž hlavnímu programu pouti z části předcházel, byl dopoledne propojen s poutí, kterou organizovalo samo město Sázava i s Mezinárodním setkáním veteránů, jejichž modely mohly děti malovat. Námi připravený program pak provedl děti prostřednictvím her historicky významnými úseky našich dějin od příchodu soluňských bratří, přes opata Prokopa až po husitství a české překlady Písma svatého. Pohrálo si s námi i počasí a silničáři, takže pro vysoké teploty a mnohá omezení a nekonečnou frontu na dálnici se nakonec mnoho našich malých soutěžících na pouť ani nedostalo. Děti z tábora od sester Kamilky Čadové a Ondřejky Brabcové na naši výzvu hrát dopoledne na flétničky na městem plánovaném mostě alá Karlův most nezklamaly a přijely, stejně jako Tonda Obal na cestách se svými hrami, v nichž si děti měly osvojit, kam s obaly, plasty a papíry pro lepší udržitelnost našeho životního prostředí. Škoda jen, že mnozí v té době stáli uvíznutí na dálnici. Ti, kteří však nakonec přijeli, si odvezli kromě vlastnoručně malovaných mnišských kuten také knížku o Jonášovi a nové dovednosti – například v lovení plastových vajíček z kyblíků, která ukrývala názvy českých překladů Bible.

Po tradičním zahájení pouti ve Sboru opata Prokopa na Sázavě v pravé poledne se vydali přítomní v čele s husitským praporem, kalichem a letos výjimečně též i v hlaholici psaným evangeliářem neseným bratrem patriarchou za nepřetržitého zpěvu chorálů a dalších reformačních písní a za zvuku trubačů – Pražského žesťového souboru - na krátkou pouť do Sázavského kláštera.

Krásnou popolední bohoslužbu zde letos sloužil bratr patriarcha Tomáš Butta spolu s pražským biskupem Davidem Tonzarem. Kázáním posloužil brněnský biskup Petr Šandera, který mezi nás opět po čase zavítal spolu s několika sestrami a bratřími z brněnské diecéze. Na varhánky doprovázel bratr Vihan z břevnovské náboženské obce. Účastníky bohoslužeb neodradilo ani přímé červencové slunce, před nímž se ukrývali ve stínu mohutných stromů klášterní zahrady. Bohoslužbu zahájili husitským chorálem trubači, kteří po jejím skončení potěšili mnohé krásnými zvuky svých ve slunci se lesknoucích nástrojů. Díky za to patří jim i náboženské obci Praha 1 - Staré Město, která je k jubilejnímu ročníku poutě na Sázavu vyslala.

Po bohoslužbě a milém koncertíku trubačů, když slunce stálo již vysoko nad našimi hlavami, se mnozí zašli občerstvit do místních restaurací, ale děti již pilně pokračovaly v plnění nejrůznějších úkolů na jednotlivých stanovištích s barevnými slunečníky v areálu zahrady. Mnohé potěšilo po roce opět i divadlo Apropo, tentokrát s pohádkou o Otesánkovi, ve které si mohli zahrát sami dětští diváci. Rodiče a další návštěvníci si mohli díky Ekumenické akademii Praha, jejíž ředitel Jiří Silný na Sázavu rovněž opět zavítal, zakoupit pochutiny nebo drobné výrobky z dílen spravedlivého obchodu (Fairtrade) ze vzdálených zemí Afriky či Jižní Ameriky.

Občerstvení, sluncem vyhřátí návštěvníci zakončili poklidné odpoledne dvěma koncerty v příjemně chladivém barokním klášterním kostele sv. Prokopa. Mnozí si nenechali ujít koncert světově proslulého varhaníka Jaroslava Tůmy, který předvedl své umění na dílech mistrů 19. a 20. století i vlastních improvizacích na písně ze Zpěvníku naší církve. Var-hany díky jeho mistrovství rozezvučely celý kostel i srdce posluchačů, kteří slavného varhaníka ocenili dlouho neutuchajícím potleskem. Následně vystoupil dechový kvintet 4+1. Tento soubor mladých filharmoniků – čtyř mužů a jedné ženy - z Ústí nad Labem zaujal svým přednesem Mozarta, Farkase či Musorgského, jehož Obrázky z výstavy vystávaly před posluchači v celé kráse díky informačnímu letáčku o historii tohoto díla, který sebou muzikanti přivezli, ale především pak díky jejich mistrovskému umu a velkému nasazení, s nímž hráli. I jim se proto dostalo uznání posluchačů formou vřelého potlesku.

Příjemný chládek kostela vystřídal chladný vzduch krypty kostela, která na závěr dne poskytla asi dvacítce poutníků, kteří vydrželi až do konce, prostor pro krátké ekumenické modlitební ztišení vedené emeritním patriarchou naší církve Josefem Špakem dle ekumenického formuláře, provázené zpěvy z Taizé i z Dodatku Zpěvníku naší církve.

10. ročník Pouti na Sázavě, který jsme mohli jménem Církve československé husitské zorganizovat ve spolupráci se Sázavským klášterem díky finančnímu přispění MK ČR a SČ kraje za mediální podpory Sázavských listů, časopisu Husita, Českého zápasu a Českého rozhlasu – Regiony i za podpory města Sázava a rovněž i díky velké obětavosti a nasazení dobrovolníků, kteří při organizaci a koordinaci pouti pomáhali, jakož i velkému nasazení místní duchovní sestry Alice Klimové s jejím manželem, přinesl dle svědectví některých poutníků odpočinutí nejen fyzické, či kulturní, ale především duchovní. Ačkoliv návštěvníků nebylo letos - snad i kvůli horkému počasí, či též díky v dalších dnech následujícím svátkům, tzv. prodlouženému víkendu - tolik, vzpomínku svědkům víry jsme vzdali hojnou. Předcházeni i následováni poutníky římskokatolické církve, kteří spolu s jejich knězem doputovali do kláštera po třicetikilometrové celodenní pouti na celonoční vigilii, jsme se i letos přidali k těm, kdo si připomínají význam nejen tohoto místa, ale celého jeho odkazu, který do současnosti nese. Přeci jen nás ale trochu mrzí, že se nás nesešlo při jubilejním ročníku pouti o něco více. Tak snad napřesrok, co říkáte? Přijedete?

Kateřina Děkanovská a Hana Tonzarová

Židé, evangelíci a my

Ekumenické cesty bývají poněkud klikaté, ale není pochyb o tom, že jsou to cesty Páně. Jak dobře, že nám je nabízí. Přinášejí nejen vzájemné poznávání, ale i obohacení a pocit radosti. Ostatně také to je nám uloženo, jak se na mnoha místech připomíná: "Radujte se!"

Brněnská diecéze udržuje již po mnoho let dělné a pěkné partnerství s evangelíky z Essenu. Já osobně se na něm podílím příliš okrajově na to, abych o něm mohla nějak zevrubně referovat. Ale před dvěma lety jsem byla pověřena, abych s nimi udělala malý kulturně historický okruh po městě a byl to pro mne trvalý zážitek. Nikdy předtím ani potom jsem neukazovala Brno tak srdečné a statečné skupině s tak upřímným zájmem. Statečné proto, že si navzdory trochu pokročilému věku nedělali nic z rozkopaných ulic (mezitím se vykopávky přesunuly jinam a ještě jich přibylo) a z nabízených alternativ si vždycky vybírali ty náročnější, protože toho chtěli co nejvíc poznat. Nakonec jsme se loučili u tramvaje na Mendlově náměstí, jako bych byla stará dobrá teta, kterou provázejí k lodi do Ameriky.

Ale to je jenom úvod. Podstatné je to, že jsem si s nimi začala dopisovat a s jednou neobyčejně činorodou evangeličkou si píšu dodnes. Je to zvláštní – s výhradou jasně katolicky orientovaného Bavorska převládají ve většině spolkových zemí protestanti, a přesto neusnuli na vavřínech a jejich občanské iniciativy jsou pozoruhodné. Samozřejmě v nich převládají ženy, a to není žádný div. Nebýt statečných válečných vdov, které postavily zničené Německo na nohy, nebyl by pomohl ani Marshallův plán. A ta tradice stárnoucích žen, které chtějí být užitečné, se naštěstí nevytratila.

Moje milá Traute organizuje ekumenické mezinárodní akce, stejně jako kávové dýchánky a kulturní přednášky. Sama si z výtvarníků oblíbila berlínského židovského malíře Maxe Liebermanna a židovskou básnířku Maschu Kaléko, o kterých pilně přednáší. Začala mi do dopisů přikládat básničky té "své" autorky. Líbily se mi moc. A tak mi poslala i dvě její poetické sbírky, a já jsem si řekla, že něco přeložím a nabídnu malou přednášku brněnské pobočce Židovského muzea. Měla opravdu živý ohlas, a já jsem se s členy Židovské obce ještě víc sblížila. Takovou oklikou přes essenské evangelíky.

A nejsem ani zdaleka sama. Hodnostáři naší církve nikdy nechybějí na důležitých židovských akcích (na rozdíl od některých jiných konfesí), a platí to i naopak. V takových městech s bohatou židovskou tradicí, jako jsou například Třebíč nebo Humpolec, kde se bohužel židovskou komunitu již nepodařilo po válce vzkřísit, slouží alespoň synagogy tomu jedinému, společnému Bohu, k jehož slávě byly postaveny, i když v nich zní liturgie dr. Farského ...

Dvě následující ukázky překladů z německého díla básnířky Maschi Kaléko (1907-1975) jsou, myslím, přesvědčivějším dokladem myšlenkového a citového souznění, než jaký by mohlo poskytnout několik stránek literárních úvah.

Text a překlad Pavla Váňová, Brno

Studoval jsem na Husově č. evangelické bohoslovecké fakultě 1

Cesta za teologickou sekcí československé církve

Po převratu r.1918 objevil se v parlamentním výboru radikální názor vyloučit Římskokatolickou teologickou fakultu z pražské univerzity. Návrh neprošel, avšak postavení teologie v systému univerzitní výuky zůstalo otřeseno. Když se ukázala nutnost pro studium evangelické teologie, jež se dosud konalo ve Vídni, otevřít fakultu v Československu, zákonem č. 197/1919 Sb. ze 7. dubna 1919 byla zřízena samostatná bohoslovecká fakulta mimo univerzitu. Ta obdržela jméno, o němž se uvažovalo, že by nahradilo negativně viděný název české univerzity v Praze „Karlo-Ferdinandova“, totiž Husova. Po zrodu Církve československé v r. 1920 a jejím rychlém rozvoji vznikla otázka vzdělávání nových kněží. List Karla Statečného z roku 1922 adresovaný Karlu Farskému svědčí o výměně názorů o možnostech. Korespondence předpokládá společenskou poptávku, rozumí se zájem studentů o obor. Dialog je veden o připravené odborníky, kteří by přicházeli v úvahu jako základ profesorského sboru. Vzhledem k tomu, že výchozí podmínkou k udělení venia docendi na tradičních teologických fakultách byl řádný doktorát teologie, objevují se jména ThDr. Karel Farský a ThDr. Karel Statečný. Farský se stal patriarchou r. 1924 a téhož léta dosáhl Karel Statečný ustanovení na Husově čs. evangelické fakultě bohoslovecké. Po jeho skonu roku 1927, kdy zemřel i patriarcha Karel Farský, venia docenti dosáhl ThDr. Rudolf Urban r. 1931; ten r. 1934

Pokračování na str. 4

Modlitba

Pane: naše žití – to je intermezzo,
jímž z ničeho chvátáme do nevím.
Roky – písek zafouká to něco,
a naše bytí, to je interim.

Co ty víš, slepý, jak se trápí němý!
A nemívá král boty žebráka?
Kdo jsme, že chceme přede všemi
vynášet soudy. Věřit máme. Ať nás neláká

až moc se ptát. Sám nech nás vědět, Pane,
a v pokoře nás nauč odpuštění.
A sílu dej nám, ať se co chce stane,
ač sám je člověk, opuštěn ať není.

Pohoda — jen tak

Mne těší, že po nebi táhnou mračna,
že prší nám, mrzne a padá sníh,
a také ovšem nezalhala bych,
že netěší mne louka soběstačná,
ta zahradnice kopretin a máků,
a kosí trylky nebo bzukot včel,
i balónek, který mi uletěl,
a rybí mlčení a křídla ptáků.

Mne těší, že se Měsíc vrací,
a Slunce že si denně dá tu práci,
že podzim střídá léto, jaro zimu
v tom sehraném a osvědčeném týmu,
i když to škarohlídi neocení –
v tom lidském poznání to asi není.
V čem ale hledat smysl žití,
v čem?
A tak se jenom raduju, že jsem.

Tam vevnitř mám teď pěkně uklizeno.
Dlážky se leskou, v kamnech plápolá.
V takových dnech má štěstí jméno
a láska hřeje kolem dokola,
a provazový žebřík do nebes
snad nikdy nebyl schůdnější, než dnes.
A přitom stále vnímám novou krásu,
na zázraky si prostě nezvykám.
Je denně nad čím žasnout
v Božím jasu.
Jen těší mne, že jsem ...
že radost mám.

Zprávy

Výstava v Olomouci

Výstavu výtvarných děl vytvořených členy církve u příležitosti jubilejního roku „Kámen ke kameni a je tu chrám - místo k modlitbě“ můžete zhlédnout v prostorách Husova sboru v Olomouci (U Husova sboru 538) od 6. července do 31. srpna vždy v pondělí, úterý, středu a pátek od 9 – 12 h po předchozí domluvě v kanceláři farního úřadu nebo na tel.: 585232073.
Volně je výstava přístupná v čase bohoslužby: 9.45 - 11.15 h. (v případě zájmu návštěvníků i déle).

Vladimíra Mrákotová

Nabídka bytu

Náboženská obec Louny nabízí pronájem bytu 3+1 o výměře cca 150 m^2 se dvěma WC, obytnou předsíní a balkónem ve farní budově v centru Loun.
Byt je vhodný pro rodinu s dětmi. Nájem: 8. 000,- měsíčně (bez energií). Ihned k pronajmutí. Bližší informace na tel.: 415 658186, 415 658 187,
mail: ccsh.louny@seznam.cz

(rst)

Slavnost v Písku

U příležitosti 90. výročí vzniku Církve československé husitské za účasti plzeňského biskupa Mgr. Michaela Moce se v neděli 5. září uskuteční Husitská slavnost s požehnáním nově otevřené kaple v Písku a vysluhováním svátosti biřmování v Mirovicích. Všichni jste srdečně zváni.
Program:
* 9 h - slavnostní bohoslužba v Písku s požehnáním Kaple odpuštění.
* 10 h - otevření výstavy fotografií "21"
* 10.30 h - posezení s br. biskupem a hosty
* 14 h - slavnostní bohoslužba v Mirovicích s vysluhováním svátosti biřmování a křtu
* 15 h - promítání krátkého filmu "Husité vítězí"
* 15.15 h - posezení s br. biskupem a hosty

(rst)

Na kole na bohoslužbu

Poradní odbor pro otázky životního prostředí při SR ČCE, Ekologická sekce ČKA a Česká křesťanská enviromentální síť vyhlašují na neděli 19. září a sobotu 18. září již třetí ročník akce s názvem „Do kostela na kole“. O smyslu této akce a křesťanském pohledu na ochranu životního prostředí si můžete přečíst na webových stránkách www.dokostelanakole.cz, kde se můžete i zaregistrovat.

(jNe)

Z ekumeny

Vídeňský farář se rozhodl získat netradiční cestou peníze na opravu kostela a fary

Jeden vídeňský farář se rozhodl netradičním způsobem získat peníze na opravu svého kostela a fary. Na internetu chce vydražit zpovědnici. Informovala o tom dnes rakouská média. Opravy římskokatolického kostela Nanebevzetí Panny Marie ve vídeňské čtvrti Donaustadt by měly stát 170000 eur (asi 4,33 milionu Kč). Fara proto na rakouských stránkách ebay prodává vyřazenou zpovědnici. Vyvolávací cena byla jedno euro. Výtěžek by měl posloužit na zahájení oprav. Dnes před polednem bylo na internetu dvacet nabídek. Ta aktuální činila 21 eur (asi 535 korun). Zpovědnici získá ten zájemce, který si ji také odmontuje a odveze. Farář Otto Weber prý netrvá na tom, že by se dražený předmět musel znovu používat k náboženským účelům. "Kupci si ho mohou předělat třeba na hraní pro děti, na osobní saunu či na bar," řekl kněz bezplatnému deníku Heute. I poté, co si nový majitel zpovědnici odveze, budou se moci věřící na faře ze svých hříchů vyzpovídat. Poslouží jim k tomu nově zrekonstruovaná místnost.

www.christnet.cz

Organizace Wycliffe Bible Translators chce do roku 2025 přeložit Písmo do všech jazyků

Každý jazyk, jímž se na světě mluví, může mít část Bible napsanou mateřským jazykem během 15 let díky novým technologickým pokrokům a překladatelským strategiím. Wycliffe Bible Translators, největší světová organizace překládající Písmo, věří, že překlad Bible do zbývajících 2200 jazyků používaných zhruba 350 miliony lidí je možné dokončit do roku 2025.
Koordinátor zodpovědný za získání miliardy dolarů potřebné na naplnění tohoto cíle, nazvaného Kampaň posledních jazyků, věří, že Bůh poskytne lidi i peníze k dokončení více než dva tisíce let trvajících snah. Na světě se mluví 6905 jazyky a zhruba třetina jich ještě nemá Písmo ve své řeči.

Křesťan dnes

EU se sejde v zájmu korektnosti i s ateisty a svobodnými zednáři

Vedoucí představitelé institucí Evropské unie se nově začnou pravidelně scházet i se zástupci ateistických organizací či svobodných zednářů. Informuje o tom internetový server EUobserver. Šéfové Evropské komise, Evropského parlamentu a prezident EU se dosud scházeli pouze s představiteli nejrůznějších náboženských hnutí. Podobné schůzky se konají pravidelně od roku 2005. Kromě nejpočetněji zastoupených představitelů křesťanských organizací se jich účastnili i židovští rabíni či zástupci komunity hinduistů a sikhů. Pod tlakem předsednické země EU Belgie, která ve vlastní ústavě chrání nejen náboženské, ale i humanistické organizace, se v říjnu letošního roku uskuteční i setkání s ateisty a svobodnými zednáři. Účast zednářů na podobném setkání nicméně budí emoce, protože někteří zednáři jsou věřící. Svobodní zednáři mají daleko hlubší historii. Řád vznikl v 16. století v Anglii, odkud se rozšířil do celého světa. V roce 1877 se ale zednáři rozdělili na anglofonní lóže a na lóže, které existují v jiných částech světa. Anglofonní zednáři totiž po svých členech požadují, aby věřili v božství, zatímco ostatní nikoliv.

www.christnet.cz

Lutherská věrnost ekumeně

Lutherské přesvědčení, „že jsme jedno společenství, protože vyznáváme jednoho a téhož Krista, těšíme se jednomu a témuž daru“ představuje myšlenku, kterou ekumenické hnutí potřebuje nyní více než kdykoli jindy, uvedl generální sekretář Ekumenické rady církví rev. Dr. Olav Fykse Tveit ve Stuttgartu 21. července. Tveit vítal těmito slovy účastníky jedenácté konference Světové luterské federace, která probíhala v německém Stuttgartu od 20. do 27. července. Téma shromáždění bylo „Chléb náš vezdejší dej nám dnes“. Shromáždění se zúčastnilo přes tisíc věřících z celého světa včetně 418 delegátů 140 církví ze 79 zemí. Tveit poděkoval přínosu luterských církví pro Světovou radu „v minulosti i v současné době“; zmínil některé z mnoha darů, které luterské společenství poskytlo. „Prosluli jste svou oddaností spravedlnosti, misii, diakonii, ekumenickému dialogu a mezináboženské spolupráci. Kéž by tomu tak bylo i v budoucnu“, řekl. Téma setkání „se dotýká samého srdce evangelia a tím i srdce našeho bytí v Kristu“, uvedl Tveit. „Když se modlíme o denní chléb“, dodal, hlásíme se k tělu Kristovu, jež je chlebem života, nám daným pro naši spásu, a zažíváme touhu po spravedlnosti, která nás volá do společenství, kde sdílíme společné.” Generální tajemník Světové rady církví uznal, že existuje několik důvodů, proč církve plně nesdílejí při eucharistii onen jeden chléb. Nicméně dodal, „ve světle daného tématu a toho, že lidé přijímají tento chléb, jsou zde ještě důležitější teologické a morální důvody, proč usilujeme o to, abychom přicházeli k témuž stolu a společně sdíleli jeden chléb.“
Tveit pochválil „moudré vedení“ odcházejícího tajemníka Světové luterské federace rev. Dr. Ishmaela Noka. „Nejen, že jste vedl Světovou federaci, ale byl jste i výborným a významným činitelem v celém ekumenickém hnutí.” Noko ve svém referátu, který přednesl na začátku shromáždění, vysoce ohodnotil „jedinečnou a nezastupitelnou roli Světové rady církví v sjednocování křesťanů.“ Zdůraznil „všeobjímající i participační“charakter nadcházejícího shromáždění rady, které se bude konat v Korei v roce 2013.

(WCC)

Studoval jsem na Husově...

Pokračování ze str. 3

zesnul. Jednání Ústřední rady CČS za předsednictví patriarchy Gustava A. Procházky o státním konfesním vysokém učení troskotala na návrhu kvalifikovaných učitelů. Dvouleté působení Vysoké školy bohovědné (1932-34) její děkan prof. Alois Spisar označil v r. 1936 za „pokus takřka zoufalý“. Shodou příznivých kulturně-politických okolností v ČSR a změnou návrhů designovaných učitelů došlo k výzvě senátu, aby vláda ČSR otevřela na Husově čs. evangelické fakultě konfesní sekci pro CČS jako přechodné opatření, vedoucí ke zřízení samostatné československé bohoslovecké fakulty. Vláda svým nařízením z 25. ledna 1935 v uvedeném smyslu statut stávající Husovy fakulty upravila. Téhož roku byl jmenován řádným profesorem pro věrouku a etiku ThDr. h. c. Alois Spisar, dále mimořádným profesorem pro Nový Zákon ThDr. et PhDr. František Kovář, v r. 1936 habilitoval PhDr. et ThDr. František M. Hník. Praktickou teologii vyučoval ThDr. h. c. Gustav A. Procházka. Tehdy profesura na vysoké škole znamenala vysoký společenský i hospodářský stav. Také zvýšila prestiž CČS v očích kulturní i společenské elity. Jmenovaní profesoři vytyčili směr a principy teologie, s níž se ztotožnila členská základna, jež především během světové války prožila zklamání z jednání Římskokatolické církve. Karel Statečný s evropským modernistickým rozhledem teologii CČS zaměřil misijně k teologickému personalismu. Alois Spisar na akademické úrovni nauku pojmově i problémově zasadil do kontextu českého myšlení, apologeticky ji propracoval a shrnul na klasické základně do Učení náboženství křesťanského (1931) a Malého kréda.

Zdeněk Kučera

Dokončení příště

Koncerty u sv. Mikuláše

*** 16. 8. - 20,00 koncert**
W. A. Mozart - Requiem
Praga Sinfonietta Orchestra,
Vox Pragae Chorus,
diriguje M. Němcová
*** 17. 8. – 17 hodin**
Bach, Händel, Dvořák
Y. Škvárová - mezzosoprán
J. Kalfus - varhany
*** 18. 8. – 17 hodin**
Bach, Händel, Vivaldi
M. Lopuchovský - flétna
J. Popelka - varhany
*** 19. 8. – 17 hodin**
Vranický, Mozart
České smyčcové trio
*** 20. 8. - 17 hodin**
Mozart, Beethoven, Bizet
PRAGUE WIND QUINTET
*** 20. 8. - 20 hodin**
Bach, Vivaldi, Dvořák, Händel
Vivaldi orchestra Praga,
V. Návrat - barokní housle,
Y. Škvárová - mezzosoprán *
21. 8. - 17 hodin
Bach, Telemann, Händel
M. Šestáková - varhany
V. Kozderka - trubka
*** 21. 8. - 20 hodin**
Bach, Vivaldi, Dvořák, Händel
Vivaldi orchestra Praga,
V. Návrat - barokní housle,
Y. Škvárová-mezzosoprán
*** 22. 8. - 17 hodin**
Haydn, Vranický, Mozart
STRING TRIO PRAGA
*** 22. 8. – 20 hodin**
Händel, Mozart, Bach, Vivaldi,
A. Bárta - varhany,
Camerata Pragensia orchestra

Pro děti a mládež

Milosrdný Samařan

Toto známé podobenství najdeme v L 10,25–37. V naší verzi se nám však věty přeházely. Jistě je budete umět správně seřadit a získat tak tajenku.

Zákoník se však chtěl ospravedlnit, a proto Ježíšovi řekl: „A kdo je můj bližní?“ **(E)**
Přistoupil k němu, ošetřil jeho rány olejem a vínem, obvázal mu je, posadil jej na svého mezka, zavezl do hostince a tam se o něj staral. **(L)**
Tu vystoupil jeden zákoník a zkoušel ho: „Mistře, co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?“ **(K)**
Ježíš mu řekl: „Jdi a jednej také tak. **(Í)**
Náhodou šel tou cestou kněz, ale když ho uviděl, vyhnul se mu. **(Ů)**
Druhého dne dal hostinskému dva denáry a řekl: ‚Postarej se o něj, a bude-li tě to stát víc, já ti to zaplatím, až se budu vracet.‘ **(I)**
Ježíš mu odpověděl: „Co je psáno v Zákoně? Jak to tam čteš?“ **(D)**
Zákoník odpověděl: „Ten, který prokázal milosrdenství.“ **(N)**
Ježíš mu řekl: „Správně jsi odpověděl. To čiň a budeš živ.“ **(J)**
A stejně se mu vyhnul i levita, když přišel k tomu místu a uviděl ho. **(J)**
On mu řekl: „‘Miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, celou svou duší, celou svou silou a celou svou myslí‘ a ‚miluj svého bližního jako sám sebe‘.“ **(O)**
Ale když jeden Samařan na své cestě přišel k tomu místu a uviděl ho, byl pohnut soucitem. **(B)**
Ježíš mu odpověděl: Jeden člověk šel z Jeruzaléma do Jericha a padl do rukou lupičů; ti jej obrali, zbili a nechali tam ležet polomrtvého. **(M)**
Kdo z těch tří, myslíš, byl bližním tomu, který upadl mezi lupiče?“ **(Ž)**

(Řešení z minulého čísla: Otevři se.)

Jana Krajčiříková

Český zápas
MK ČR E 127 ISSN 0323-1321
Týdeník Církve československé husitské
Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6
Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčiříková, dr. Klára Břeňová, Mgr. Ervín Kukuczka, Petra Štěpánová, tel.: 220398107, mail: cesky.zapas@ccsh.cz
Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9